

דינזון מההראַב פֿרְטָאָבּ

אורכו מגיע לארך של מעללה מ-70 ס"מ בעלות שלושה פיתולים הדישון בולט בקרניו במומוצע. הדישון בעל חיים בגודל בינוני, אורכו נע בין 120 ל-130 ס"מ ומשקלו בין 60 גראם: קיצוניים ביותר להחיים בתנאי מדובר הזכר גדול מהנקבה. הוא מותאם ל-125 ק"ג מגינים עליו (בחורף צבעה חום בהיר, ופרותו הבהיר) (בקיץ צבעה לבן חיוו הלילי העבות עוזרת לו לכת על חולות, הוא ניזון מגוון רב של פרסוטיו, מפנוי קרינת השמש הדישון הוא חי. צמחי מדבר ומוסgal להתקיים תקופות ארוכות ללא שתיתת מים חברתיות, והוא חי בעדרים המונים בין 2 ל-20 פרטים. הרבייה נעשית ממשך כל השנה וההרין נמשך כ-9 חודשים.

בעבר וסודאן עד מצרים ומצרים נמצאה תפוצתו של הדישון היא מדבר הסהרה המערבית ניתן היה למצוא את הדישון עד סוף המאה ה- באזורי ים המלח. התקיים גם בארץ ישראל בגין, ביבשתה החיה-בר בשמרות כיום נתן למצוא דישונים בישראל [4].
בגן הבוטני, ברמת גן ספרארי, בירושלים בגן החיים התנ"כ, בbaraar שבג' הזוואולוגי ובספרארי בחיה-בר יטבתה. באשדוד ובפארק לכיש לצפת בעמק הتكلת, זואולוגי בנירה על מנת להציג את הדישון מהכחדה ולהשיבו בהדרגה הוקמו גרעיני רבייה ברמת גן לטבע.

התנהגות ואקוולוג:

שם הם ניזונים מעשבים ובעלי שיחים. הדישון אינו נזק, דישונים חיים במדבריות ונוה כיוון שהוא מקבל את הנזלים הדרושים לו ממזונו. הדישון פעיל בלילה לשתייה ביום. עד דישונים כולל זכרים ונקבות ובו 2 עד 20 פרטים שימושוטים בחיפוש אחר מזון.

הדישון הוא חי חברתי עם ארגון חברתי חזק ומפותח. העדרים כוללים בדרך כלל בין 5 ל-20 פרטים, והוא מורכב גם מזכרים וגם מנקבות. המדרג החברתי בערך ככל הנראה עם זאת, ניתן לומר שגם לקרניזים [2]. מבוסס על גיל, והעדר מונהג בידי הזכר המבוגר ביותר יש חשיבות בקביעת המדרג החברתי בעדר, במיוחד בין הזכרים. הזכרים הם טריטוריאליים ושומדים על הנקבות.

ולגוע אליו כדי למצוא הדישונים נודדים בעיקר כדי להפesh מזון ומסוגלים לחוש בגשם ואילו בחורף, כאשר יורד גשם, צמחייה. בקץ הדישון נודד אל קרבת האזור הטרופי הוא נודד צפונה.

תנוועה של הדישון איטית והוא מהווה טרף קל לבני תוקפים וסרוואלים צבעוניים, חתולי קרקל. וזאבים טלאים ברדסים, גמרים, אריות, אדם בעיקר עגלים. הדישון אינו תוקפני אך יכול להשתער אם הוא מוטרד או מופרע.

התאמות לחיים במדבר:

לרבות מדבריות עמוקים בעלי תנאים קיצוניים ביותר לחיים במדבר הדישונים מותאמים חופשיים פרקי זמן כמעט בכלל ומסוגל להתקיים ללא מים הדישון אינו נזק לשתייה המתuba על ארוכים ביותר, לאחר שהוא מקבל את הנזולים הדרושים לו ממזונו ומהTEL שמאכנסת מים העלים. הועלטה סבירה שלディישון יש בטנה או נאדית בקיבת שלם מרוכז מאוד וריכוז המים בו דليل ביותר, וזאת על ויובש. השתן לתקופות בצורת קטנים ויבשים מסיבה זו מנת לחסוך במים.

הוא פעיל בעיקר בלילה, ביום הדישון חי במדבריות חמימות בהם קריינת השימוש כगון מתחת לעצים ובתוך שיחים) וכן במחפורות שהם (2) הוא משתמש במקומות מוצלים כך מצליה הדישון [2]. והמשמש הקופחת לעיתים בהול כהגנה מפני סופות חול וkopferim להימנע מהימום יתר של גופו ולהסוך במים.

רבה וממעט לבולע חום. אורך צבע הפרווה הלבן בהיר שלם מהזיר קריינת חום והחום השعروת ציפוי הפהו עוזרים גם הם בויסות הטמפרטורה.

ובפרט בחולות רחבות מטרה לסייע לדישון ללבת בקרקע חולית הפרשות הנפוצים מאוד בתחום מחיתו נודדים.

הΖΩΓΗ:

כולל במדבריות בהם הצמחייה דלילה ביותר. אי לכך, הוא אינו, הדישון חי במדבר עלי צמחים שונים, הוא אוכל בעיקר שעב [2]. בררן ואוכל כל צמח שהוא מוצא -ו (לענה) Aristida, Artemisia הקל ביותר וזוקקים רק למידה עשבים שמוריקיים ונובטים אפילו בגשם Citrullus, מעטה של להות כדי להתקיים.

הרכים והירוקים הדישון אוכל רק חלקים מסוימים של הצמח, הם מעדיפים את העלים של יותר, ומשאירים את העלים היבשים החיצוניים. הדישונים ניזונים גם מהזרעים צמחיים אלה, ואלה מהווים חלק חשוב מאוד בתזונה שלהם לאחר שהזרעים הם המקור עבור הדישון העיקרי להלבונים.

רַבְרִילָה:

בגיל שנתיים או שלוש שנים, והזכירים בגיל שלוש עד הנקבות מגיעה לבגרות מינית חמיש שנים. הרבייה מתרכשת במשך כל השנה אך מגיעה לשיאו בעיקר בקיץシア הרבייה הוא בחורף ובאביב, ואילו צפון מדובר סהרה. ובחילוף האביב בחורף עד בחודשים ינואר אוקטובר-בדרום הסהרה,シア הרבייה הוא בחודשים ספטמבר אמצע אפריל.

גמשך יומ-יומיים, במחזוריים שאורכם כ-33 ימים כל התקף יהיה.

לאחר לידה מתרחש בעבר יומיים-שלוישה לאחר הלידה.

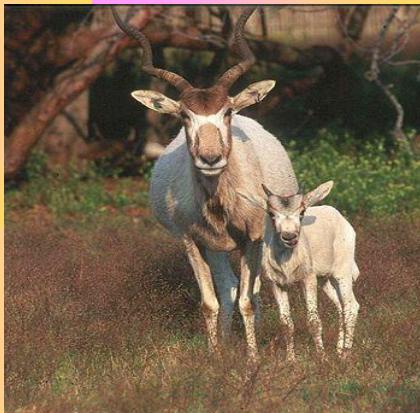
ગુણકારી

למעט כל הכרומוזומים הם אקרווצנטריים. לדישון 22 זוגי כרומוזומים, מביחסות גנטיקה הוא הגדל ביותר **X** הכרומוזום. שהם תת-מטאצנטריים, הזוג הראשון של אוטוזומים של הוא בגודל בינוני. הלוקוס **Y** מהכרומוזומים האקרווצנטריים, והכרומוזום במחקר שנעשה, דפוסי. ועוזים האוטוזומים מתאימים לכרומוזומים ה-27 והראשון בפרק הרצתונה של הכרומוזומים בדישון נמצאו דומים לשאר המינים בתת-משפחה הראמים.

מואבנאים וההיסטוריה:

הדיון התגלה במספר מקומות ואלה מתוארכים לשנים 7000 לפני הספירה מאובנים
שמתוארכות ל- 2500 לפני הספירה מראה מצרית 4000 לפני הספירה. תמונה מקרבת
ביתו חיליקת את הדיון. הדיון חי במצרים אך נחדר ממנה שהמצרים הקדומים
עקב איז בלתי-חווי בשנות ה-60 של המאה ה-20.

יען מצהיב

הגדול ביותר שהוא על הוא מין העוף (שם מדעי: *Struthio camelus*) וגם המהיר ביותר מבין כל בעלי החיים הולכים על שתיים (כ-65 פנוי כדור הארץ אך ב-2014 התברר שישנו מין דומה אך קטן יותר היחיד בסוגו קמ"ש). בעבר הוא היה המין אורך גופה של הען הוא כשני מטרים, גובהו עד 2.5 מטרים. יונס סומלי - יותר של יונס ומשקלם עד 160 קילוגרם.

כנפי הען קטנות יחסית לגודל הגוף ואין מסוגלות לשאת את משקל גופו, לכן הען אינו הינו נזר בכנפיו בעת ריצת ליצוב הגוף, לביצוע פניות חדות ולעכירה, יכול לעוף אצל פתאומית. נוצחותו של הען נחשבו כאוצר קישוט מאיימי קדם, כKİשות לקסדה לנשים גברים וKİשות כובעים.

קטנים. הען נוהג ומוזחלים מחרקים, מזרעים, היון ניזון מעשב שלו לטחון את מזונו. אבני קוּרְקָבָן (" כדי לסייע לקיבת השריירים") לבולע גסטרוליתים במרקם אחדים נמצאו בבטנם של יונקים עצמים אחרים, כמו חפצים עשויי מתכת ושבוני יד.

ליון אין איברי קול אך בעונת היחום משמש הזכר באמצעות הוושט קול עמוס שנשמע למרחוקים. ראייתו של הען היא מהטבות ביותר מ בין העופות שאינם מעופפים. יונס עשוי להיות בטבע עד גיל 40 ובשבוי אף עד גיל 50 שנים. תפוצתו כוללת את יבשת אפריקה.

עיקריים של הען גורמי ההכחדה. ומדובר בעיקר בנופים פתוחים באזורי ערבה ואיסוף ביצים.

רבייה:

בגיל שנתיים עד ארבע, נקבות בדרך כלל כhalb כחצי שנה לפני הען מגיע לבגרות מינית ממשכת מרץ ועד ספטמבר. הזכר מכין נחלת קינון ומזמין נקבות הזכרים. עונת היחום וקורות אחרים וכן טקס היוזר הכול شامل שימוש בכנפיים. הען באמצעות שריקה הוא פוליגני.

ביום דוגרת עליה הנקבה, שצבעה אפור ומשתלב. היענים מתחלקים בדגירה על הביצים טוביה היטב בסביבה המדברית, ובלילה דוגר עליה הזכר שצבעו השחור משמש הסואנה בלילה.

מיתוסים:

ישנו מיתוס האגדת כי היען טומן את ראשו בחול בעת סכנה, במצביאות אין זה כך, היען מתכוופ בעת סכנה בניסיון להסתיר את עצמו, אך במצב רגיעה בעת שהוא אוכל ליתכן שההיה אשלהו שראשו מוטמן בחול עקב גודלו היחסי הקטן של הראש (מספיקת תלולית קטנה כדי להסתיר את הראש מעיני הצופה, מה שיראה כאילו הראש מוטמן בקרקע).

לעומת זאת, בעיתת היען אינה מיתוס. ליען רגליים גבוהות הן ביחס לרוב בעלי החיים והן באופן ייחודי לגודלו והן חזקות יחסית לעופות להיות שהיען לא מעופף ומשמשות בין היתר כהגנה. כאשר זכרים מתקוטטים הם משתמשים ברגליהם ככלי נשך ובועטים האחד במשנהו. ייען החש בסכנה עלול לבועט למי שהוא חושב שהוא סיכון ויכול לפגוע באדם או בחפץ בו הוא בועט.

היען בארץ ישראל:

גודלה המדויק של אוכלוסייה זו אינו ידוע. היה היען נפוץ בנגב עד תחילת המאה ה-20 הכנעני מזיד שהמין חי בעבר הרחוק גם. בן עתיק, בין כ-5,000 שנה, נמצא ליד הרכזיה נחדר (*Struthio camelus syriacus*) ייען הנגב, במרכז הארץ. תת-המין המזרחי תיכוני מן העולם. הוא נעלם מן הארץ במהלך שנות ה-20 של המאה ה-20.

יוצבתה כאשר הגיעו בה-בר הוקם גרעין רבייה 1973 בשנות השבעה לטבע לישראל 18 אפרוחים מתחמיין של היענים שמקורו במדבריות אתיופיה. יש מאיופיה כוונה להשבם לטבע בארץ בעתיד.

מרוצי יענים:

בכמה מדינות, נהוגים מרוצים על גבם של יענים. המנהג נהוג באפריקה!

ערוד

החומרה הנוראה

תפוצה בישראל ובעולם:

אך מרבית הפרטים הושמדו בידי האדם, ובמזרחה הערוד היה נפוץ בצפון אפריקה ועל ידי הכלאה עם חמור הבית וכיום נותרו רק קבוצותבודדות שעדיין בשל ציד בישראל היה הערוד נפוץ כנראה באזורי ובאתופיה מתקימות בדרום מזרח מצרים מדובר.

בין בעלי החיים המקרים שהיו בערבות ים המלח עד הדורות האחרונים היה גם הערוד, אבי החמור הביתי הדומה לגזע החמורים העדין ביותר. בתקופת התלמוד היה, כנראה, מצוי הרבה בארץ ישראל. זאת יש למלוד מן ההלכות: "החמור והערוד, אף"י שדומין זה לזה, כלאים זה בזה" (משנה קלאים מ"ח, ה"ו). "מאימתי קורין את שם בשחרים".

כיום יש כ-500 ערודים בעולם ומתוכם כ-130 בגני החיות תחת גרעין רבייה בשל סכנת (CR) ההכחדה החמורה בה הם נמצאים.

התנהגות:

הערוד חי בערבות עשב, באזורי מדבר, במישורים ובאזורים מבותרים ומטפס היבט במדרונות תלולים. הזכרים חיים ב"עדרי רוקום", אך זכרים בוגרים שומרים בקפדנות טרייטוריה (משלו בהיקף של 5–10 קמ"ר) על נחלה ולכל זכר בוגר תחום מהיה המשמש גם קבוצות קטנות של נקבות וצעירות. הערוד מסמן את גבולות הטריטוריה בהשמעת קולות ועל ידי ערמות גלים גדלות. מלחותות גובל בין הזכרים הן אלימות במיוחד: בטבע המלחמה מסתימה במנוסתו של המנצח ובתנאי שבוי אף יתכן שהוא תסתיים במוותו של אחד מהלוחמים. נקבות וצעירות חופשיים לנודד בין השטחים.

הערודים רועים בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות הערב והלילה ומסוגלים לשרוד חיים בתנאי מדבר קשים, בהתקייםן על מזון דל ביותר ומים מועטים. כדי לשרוד ימים חמימים

מבלים העירדים את רוב הזמן במנוחה, בצל עצים או סלעים ונדרשים לשות מים באופן העורדים למרחקים קsha נודדים סדי', לכל הפחות אחת לשולשה ימים. בתנאי בצורת בחיפוש אחר מזון ומים.

הנקבות מגיעות לבגרות מינית כבר בגיל 18 חודשים ואילו הזכרים יכולים להזדווג רק לאחר שביכולתם להחזיק טריוטוריה, בגיל שש בקירוב. לאחר תקופת הייזור שבה הנקבה בעיטה בפראות ברגילה האחוריות בזכר המזר. ההזדווגות נעשית כאשר הזכר עולה מהזרי הנקבה תוך נשיכות קלות של הכתפיים ומתקיימת כל שעה שעתיים במשך يومיים. הריוון נמשך כשנה, ומסתיים בעיר אחד בכל המלטה. בימים הראשונים לאחר לידתו של העיר, נוהגת האם ללקקו, ומונעת מנקבות אחרות להתקרב אליו כדי לא רצואה שלו כלפיהן. תקופת הנקה נמשכת כשישה חודשים, והנקבה למנוע החתמה יכולה להתعبر מחדש רק כעבור חצי שנה עד שנה וחצי. בגיל שנתיים פורש העיר מאמו ומנסה לתהום נחלה לעצמו.

אורך החיים של הערוד בשבייה כ-40 שנה, אך בטבע רק עד 20 שנה.

פרא:

מאפיינים:

הפרא חי בעדרים קטנים בערבות אסיה.

מקום מחיה אופיני: נוף פתוח במדבר, נחלים עתירי צומחعشוני ושיחי, עם מקורות מים קבועים. אורך ההירון הוא 13 חודשים והנקבות ממילוטה בmonths אחת לשנתיים, אם כי קיימים גם מקרים בהם הנקבה מתUberת שוב מיד לאחר המלטה. העיר יונק מאמו כ-10 חודשים ומשיך להיות תלוי בה עוד חודשים לאחר מכן. בגיל שנתיים עוזב העיר את העדר ומctrף לעדר הזורמים. הנקבה הצעירה נשארת תמיד בעדר אמה.

כוסתו של הפרא מתאימה למבדיות אסיה בהם שוררים חום בקיין וקור בחורף. בחורף הוא מגדל שיער חום עבה וצפוף ובקיין שערו הופך לקצר ובהיר.

אך מחקרים מתקדמים יותר [2]בעבר נחשבו הפראים לב的日子里 מבני חברתי של הרמן הדומה לסתום במבנה זה הנקבות fission-fusion בארץ ובעולם הראו כי הפראים חיים במבנה חברתי אשר נקרא היהות בקבוצות אשר משתנות בגודלו באופן רוקדים או סוליטרים ואז הם נחשבים דומיננטיים ובקות לא צאצאים. הזורמים יכולים להיות בעדרי רוקדים או סוליטרים ואז הם נחשבים דומיננטיים ובעלי טריטוריות.

מחקרים היישובים וגנטים על אוכלוסיית הפראים בארץ הראו כי הזכר הדומיננטי הוא בעל הגישה הקרובות בין הזורמים אצוריים מאד וזכרים אף. [5]העקרית לנקבות וכי שלטונו נמשך מספר שנים עלולים לאבד חלק מזונבם או תליקים מאזוניהם, בנוסף אין זה נדר לוואת פראים בעלי כללות על צווארם. הפראים נלחמים בפרשיות ובשינויים, כשכל אחד מנסה לנשוך את צוואר יריבו.

מצב שימור:

בטע. גודל האוכלוסייה בעולם מוערך בכמה עשרות אלפי הפרא השוו למספר של הכרחיה ותחרות עם עדרי בקר ועורו בשל בשרו הסיבה העיקרית להתמעשות אוכלוסייתו היא ציד. [6]פרטים הפרא הסורי, תת-המין שהתקיים בעבר באזורי המדבר נעלם למגاري. [6]ו贊ן מבויתים על מקורות מים ומערכות כי באותה תקופה נכחד גם הפרט 1927-הפרט האחרון בגני היה מות ב. מנופי ארץ ישראל האחרון בטבע.

אוכלוסייה הפראים בישראל:

ישראל בתמורה ל-20 צבאים אחד-עשר פרטים של פרה פרסי ופרא תורכמני הובאו מאיראן 1968-ב והתאכלם בהצלחה רבה. יטבתה בהדרה. העדר שוחרר בהי בר מואספו הפרטוי של אורי צאן ישראליים ובתווך עשור שוחררו 14, במקצת רmono בקרבת עין סהרונים 1982תהליך ההשבה לטבע החל בשנת זוגות פראים החיים על שטח המשתרע על פני 3,500 קמ"ר. כتوزאה מריבוי טבעי ושחרורים נוספים של פראים שהובאו מן החי בר גדרה אוכלוסייה הבר ופרויקט השבת הפראים לטבע הוכתר בהצלחה. מערכת אוכלוסייה הפראים בכל מעלה מ-300 פראים. שטח התפוצה שלהם, 2016נכוון לתחילה מטאפרס מצפון הר הנגב ועד לפארן.

כיוון שתת-המינים שהושבו לארץ גדולים יותר מהתamin הסורי נראה כי אין להם טורפים טבעיים בארץנו. עם זאת ניתן כי פרטים צעירים נמצאים בסיכון מצד הזאב המצוי.

Discus.co.il ©

צבי הנגב

מאפיינים:

గבו של צבי הנגב צבוע בחום בהיר המחויר את קריינת השימוש ומונע קליטת חום, והוא מזוהה גם על פי צבע פס הצד החום כהה, המצויר במעבר בין הגב הכהה לבטן הבבירה. חלקה העליון של רגלו הקדמית צבוע לבן, אין כהם על אףו וקרנייו עבות ומעוקלות. ובזכות שטח הפנים של צבוי האורך ושטח הפנים של אוזניו גדול יותר משל צבי מצוי אוזניו כלפי הדם שביהם חשופים לסביבה החיצונית, וכאשר טמפרטורת הדם גבוהה מטמפרטורת הסביבה, נפלט חום לסביבה והגוף מתקרר.

אזורים תפוצה:

הצבאים חיים בעדרים. צבי הנגב היה מצוי בעבר באזוריים שונים: בדרום ישראל השוחנים של צפון במדבריות, בירדן, הדרומי, בסיני והנגב עמק הערבה יהודה) אחת התכונות המייחדות אותו, היא העובדה שהוא יכול להסתגל לשתייה. אפריקה זאת משומש שהוא מפיק את המים הנחוצים לו מנזולים. במדבריות ללא צורך לשות מים שאותם הוא נהג לאכול. משומש כך הוא היה נפוץ כל כך באזוריים המצויים בעלי השיטה מדבריים.

ישראל:

והאוכלוסייה הקיימת צבוי הנגב ככל הנראה לא התקיימם בארץ ישראל לפני ההולוקן ממלחקים מהנגב וסיני, מייצגת שרידי נדידה מצפון אפריקה שדקה את הצבי המוצוי אוכלוסיית צבאי הנגב בישראל מתרcentsים.[2] החל מלפני כ-10,000 שנה האוכלוסייה בנגב של המאה ה-20 וה-70 הדרומי. בשנות ה-60 והנגב באזורייה הערבה לא מבוקר, אך מאז אכיפת "חוק הגנת חיות כמעט והושמדה להלוטין בשל ציד הבר" נבלמה התופעה וניכרת התאוששות הדרגתית במספר הפרטים הנצפים.

ספרית פרטים כדי להעריך את שנים האחרונות מקיימת מדי שנה רשות הטבע והגנים מצבה של אוכלוסיית הצבאים ולבחון את מגמות השינוי. הספירה נערכת לקראת סוף הספורים בנגב שבסביבתם יש גם באזורי מקורות המים ובעיקר בנחלים החדש אוקטובר הספירה מנסה לסוג את הצבאים הנצפים לזכרים, נקבות וצעירים. שטחי מרעה נרשם شيئا במספר הצבאים שנספרו. להלן תוצאות הספירה של השנים 2013 בسنة האחרון.

סימביוזה עם עץ השיטה:

בקשרים עץ השיטה ידוע. לעץ השיטה צבי הנגב קשור בקשר הדוק סמביוטי הסימביוטיים שיש ביןו ובין בעלי חיים שונים. קשר כזה קיים גם בין צבי הנגב. נוהג צבי הנגב להסתות בצליו של עץ השיטה בשעות החמות, והוא ניזון בעונת הקיץ הדרושה לקיוםו. בעיקר מעלי ופירותיו. כאמור, מזון זה מספק לו גם את כמות המים המצוויים בפרי. הצבי האוכל את פירותיו של עץ השיטה לועט רק חלק מן הזרעים שלו מבלי להיפגע, ונפלטים החוצה הזרעים שלא נלעטו, עוברים דרך מערכת העיכול בדרך זו מפיץ הצבי את זרעי השיטה. מחרקים גילו כי זרעים אלה נבטו. עם הגללים בהצלחה רבה יותר מאשר זרעים שלא עברו דרך מערכת העיכול של הצבי. הסתבר כי הקליפה הקשה של זרעי השיטה מתרככת במערכת העיכול של הצבי. ריכוך הקליפה מגדיל את הסיכוי שהזרעים ינבטו. נתגלה גם כי חומרי העיכול בקיבות הצבי ממיתים את זחליהם היפושים הזרעוניים, המתפתחים בתוך הזרעים ופוגעים בהם.

צבי השיטים

תיאור:

צבי השיטים נבדל מתח-מינים אחרים של צבי מצוי הנקראות יותר, עצמות האף החרוט הזכרים קרני, הצרה בגולגולתו הארוך ושעיר. הארוכים יותר, חוטמו הרחוב והשחור וונבו ואוזניו צווארו, ומוארכות צבעו צבע אדמה כהה, עם פס לבן לאורך החלק הפנימי של רגליו האחוריות. בהשוואה הנפוץ בצפון הארץ וברכזה, צבעו כהה יותר והקווים על פניו בולטים יותר, ואוזניו גדולות מבנה גוף צר וארוך יותר, צבעו כהה יותר והקווים על פניו בולטים יותר, ואוזניו גדולות הוא גדול יותר וכשה יותר מתח-י. יותר ומוסות לצדים, בדומה לאוזני צבי הנגב ונבדל מהמין צבי הנגב [2], הנפוץ בחצי הארץ ערב Gazella gazella cora, ובצד הכהה המפריד בין השטח החום של Gazella dorcas (הגב לבן של הבطن, ובקרנייו, הדומות לאלה של צבי ארץ ישראלי).

ומתרמיili פרי של מענפים צעירים, מפרחים, צבי השיטים ניזון בעיקר מעלים והוא מקבל די מים ממזונו, אך שאינו זוקק למי, ושיטת הסוכך עצית שיטה סילינית שתיה. הוא מסוגל לעמוד על רגליו האחוריות ולהישען ברגליו הקדמיות על ענפי העץ, אליהם המעביר, השיטה אינם מתעללים בקיומו זרעי. וכך לאכול מן העלווה והפירות שלו מסיעו לנביותם שלהם במערכת העיכול.

בשטח של כחצי הזכרים הדומיננטיים באוכלוסייה צבי השיטים מתחזקים טריוטוריות נקבות (עד 4 פרטימ) רועים בהן, בעוד זכרים אחרים חיים ב"עדרי Km"ר, שעדרי לראשונה בגיל 18 חודשים, הנקבות מתיהמות [3]. "רווקים" מחוץ לטריוטוריות אותו במשך כמאה ו-50 שנה חדשים ממליטות עופר בודד ובתום היריוון ימים.

הגדרת תת-המין:

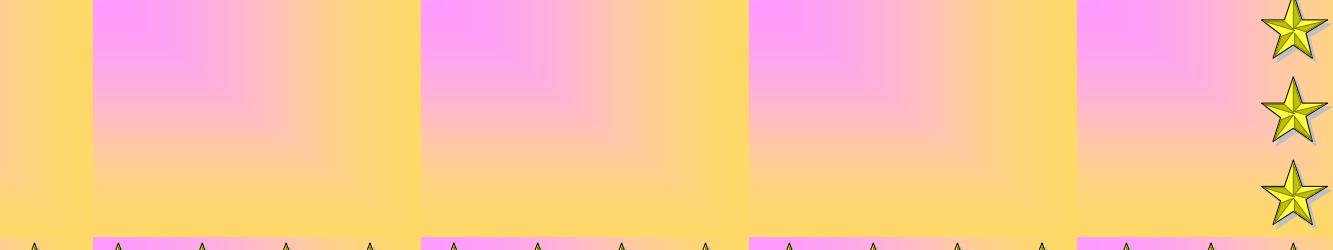
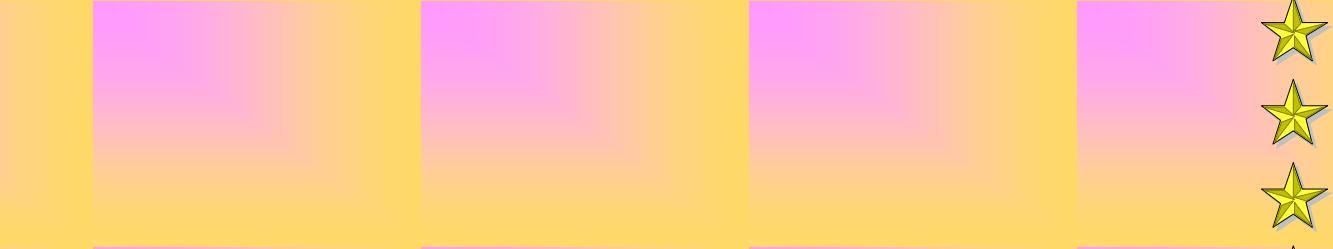
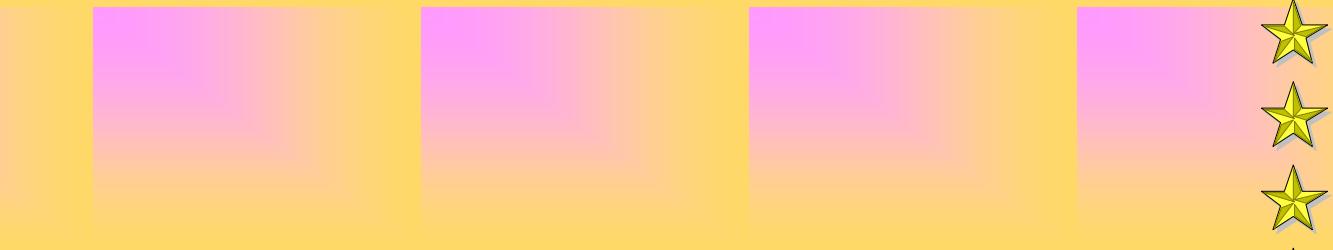
בתת-מין זה, השונה מצבי גירא אילני הבחן הזואולוג בשנות ה-60 של המאה ה-20 הנגב ומהצבי הארץ ישראלי, וכיינה אותו בשם "צבי הערבה". פרט אחד של תת-המין, שם hei עד, באוניברסיטת תל אביב לגן הזואולוגי 1969-1975- שנלכד באזרע יטבתה, הובא בפרט זה ומספר גולגולות שימשו בסיס למחקר שערכה קבוצת חוקרים. מותה ב-1975- שהגדירה את תת-המין צבי השיטים ופרסמה את, היינריך מנדרסון 'ראשות פרופ מצאה ב-1997' .

הפוצה:

הערבה, שבצפון חיו מאות צבאי שיטים באזורי חצבה עד אמצע המאה ה-20 [4]. הביא להיסולה של אוכלוסייה זו פרוע על ידי חיילי צה"ל אך ציד על מוציאותו (Ellerman) ג'ון ריבס אלרמן דיווח הזוואילוג הבריטי 1951-ב הוא 1965 עוד הערבה, אבל מאז לא הצליחו למצואו אותו בסקרים בדרום הנגב בדרכים כמה פרטיהם של תת-המין, ובהמשך ב-1965 זיהה גיורא אילני [דרוש מקור]. נחשב נכון הסתבר שיש אוכלוסייה קטנה שלו באזורי יטבתה.

כיום נותרו 33 פרטים בדרום הערבה, ובهم תשעה זכרים בוגרים בלבד. על מנת להגן הם נתונים. גודר עבורם שטח של כ-4 קמ"ר בין יטבתה לסמר, עליהם מפני טורפים בסכנת הכחדה, ואם לא יישרצו, ייכחד תת-מין זה מהעולם.

הראמ הלבן

תיאור:

הפרווה שלו היא לבנה, החלק התתחתיו. גובה הכתף של הרם הלבן הוא כ-70 ק"ג והרגליים שלו חומיים ופסים שחורים מופיעים במקומות בו הראש פוגש את האזואר, במצח, באף ועוביים מעוגלות ארכוכות ישרות או מעט מעוקלות מהקרן מטה לרווח העין לפה. הרם הלבן בעל שתי קרניות שאורן הוא 50–55 ס"מ.

הרם הלבן נח בזמן החום של היום ויכול לזהות גשמי ולנווע לעברם, ככלمر יש להם שטח מרעה עדרי ראם לבן כוללם גם זכרים. יכול לרעות על פני שטח של מעל 3,000 קמ"ר גדול; עדר בעומאן וגם נקבות ולרוב הם מכילים בין 2 ל-15 פרטימ, אם כי דוחו עדרים של עד 100 פרטימ. הרם הלבן אינו אגרסיבי, ולכנן עדדים יכולים להתקיים זה לצד זה במשך זמן מה.

נצחו מקרים בהם זאים הם הטורפים היחידים של הרם הלבן. גם בישראל זאים, מלבד בני אדם של הראמים הלבנים מגיע עד 20 שנה. עם אורך חיים, בשבי ובתנאים בטוחים בטבע. [2]טרפו ראמים תוחלת החיים שלהם עשויה להיות להתקצר משמעותית בגלל תותונה, זאת, כתוצאה של צורות והתיישבות. סיבות מוות נוספת כוללת קטנות בין זכרים, הcessות נשש, מחלות וטביעה במהלך שיטפונות.

תקואה וקהיל גילדול:

הפוצה:

עדין היה ניתן 1800 בתחלת. מבחינה היסטורית, הרם הלבן חי ככל הנראה ברוב המזרחה התקיכון במהלך המאה ה-1. וברוב חצי הארץ עבר עיראק, בעבר הירדן, בארץ ישראל, למצואותם בסינוי שרדיו 1914 ועד, הציגו שטחי המניה של הראמים לעבר הסעודית ותחילת המאה ה-20. אולם, בשנות ה-30 של המאה ה-20 רק ראמים מעטים מחוץ למדינה. דוחו על פרטימ מעטים בירדן בצפון מערב הסעודית ובאזור רוב במצרים העשר, האוכלוסיות היחידות שנותרו היו במדבר נפוד בדרום אל חאל.

בשנות ה-30 של המאה ה-20 החלו נסיכים ערביים ופקידיים בחברות נפט לצד ראמים לבנים בעוזרת מכוניות ורוביים. הציידים הלוכו והתרבו, ודוחה כי חילם העסיקו כ-300 כלי רכב. באמצעות המאה ה-20, אוכלוסיית הצפון נכחדה למשעה. דוחה כי הרם הלבן האחרון בטבע לפני ההשבה מחדש נצפה בשנת 1972.

סוריה, איחוד האמירויות הערביות, הרם הלבן הושב בחזרה לעומאן, ערבות הסעודית, ישראל ובאיחוד אוכלוסיות גדולות הושבו לכמה אתרים בקטר אוכלוסייה קטנה לאידי חואר האמירויות הערביות. סך כל הפרטימ בטבע ביום נאמד בכ-1,000 פרטימ, מה שמצויב את הרם הלבן ("מעבר לסף 250 הפרטימ (שדרושים כדי להיות במעמד "בסכנת הכחדה.

בתבי גידול:

או בחול קשה, שם המהירות והסיבולת שלהם תגן עליהם מפני רוב ראמ לבן מעודיף להיות במדבר חצי הטרופים, כמו גם מרבית הצידים שצדיהם אותם ללא כלי רכב. במדבריות החולות בסעודיה, הם נמצאו בעבר באזורי החול הקשים של השטחים בין הדינונות והרכסים הרכים יותר.

אקוולוגיה:

התנגורות:

הראמ הלבן מתקיים בבתי הגידול מהצתיחים ביותר על פני כדור הארץ, ומגלה הסתגלות מרשימה לתנאי המדבר: הוא אינו צריך מים רבים ויכול לחיות בחודשים רצופים ללא שתייה של ממש, כאשר את מעת הלחלווחית הנדרשת לו הוא משיג ממזונו הצמחוני. כדי לשמר על נזוליו הראמ פועל בעיקר בלילה ובמשך היום הוא נח בגומה שהוא חופר לעצמו או בצלו של עץ. הראמ חי בדרך כלל בעדר, שגודלו משתנה בהתאם לזמן השנה והעונה.

בכל עדר יש מספר זכרים ונקבות המקיים היררכיה חברתית. ישנו זכר דומיננטי שתפקידו להרבות תוחלת. את הנקבות ולשмар על מבנה העדר, וכן להגן מפני טורפים. הנקבה הדומיננטית מובילת את של הראמים היא מעל ל-20 שנים. הרינו אורך חצי שנה ומסתירה בולד ייחד החיים.

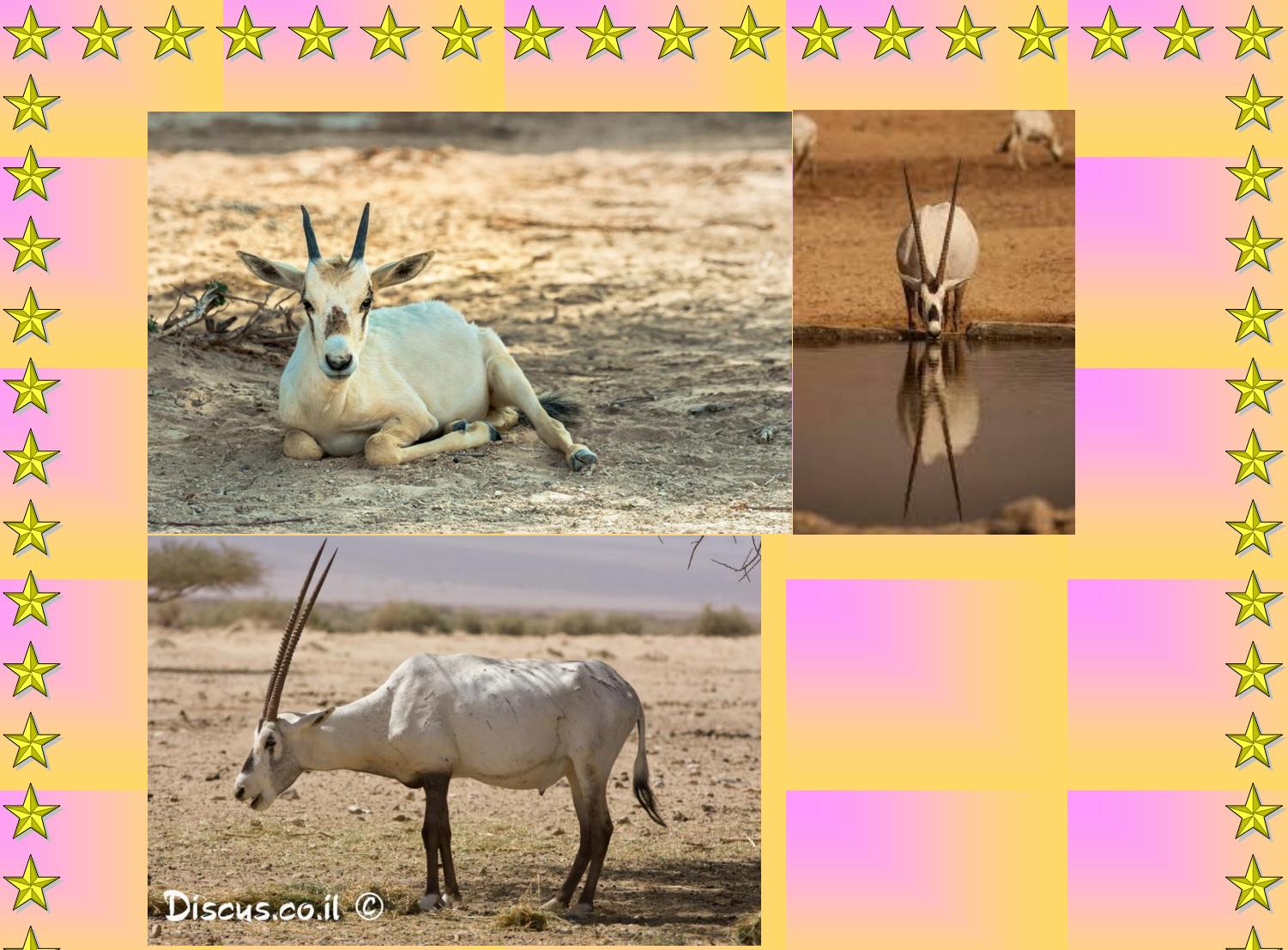
תזונה:

אך הם אוכלים מגוון גדול של צמחים, התזונה של הראמ הלבן מורכבת בעיקר מעשבים עדשים של ראמים לבנים עוקבים אחרי גשימים נדיים עדי. ושורשים פקעות, פירות, ניצנים: הכול לאכול את הצמחים החדשניים שצומחים אחרי הגשמי. הם יכולים לילך מספר שבועות מבלי לשות מים.

הידלדות האוכלוסייה:

עם כניסה הנשק. המזורה התקיכן הראמים הלבנים היו מצויים במדבריות עד תחילת המאה ה-19 שיוחספו החל ציד חסר רסן של הראמ הלבן שביססו בשתי סיבות: בשלם הטעים ואמננות טפלות החם ומרפאים שיטוק. גם לקרים של הראמ הלבן ייחסו סגולות כיעילותם כנגד הכתושים נחשים ולמוחם לדם פלא שהמזהיק בהן מוגן מפני חיוט טרף. הצד ההפוך כמעט לחלוטין את הראמ הלבן והאזורים כניטשן של. היחידים שבהם נותרו פרטיהם בטבע החופשי הוא במדבריות המזורהות של ערבות הסעודית נספרו קבוצותבודדות 1962 לאזרה החמייר עוד יותר את מצבם של הראמים עד שבשנת חברות נפט נכח אחד מאחרוני עדרי הראמים שבטבח לאחר ציד אכזרי של עדר ראמים שלם 1972 בלבד וב (Extinct in the Wild;EW). סיוג את מצב השימור של הראמ הלבן כ"נתון בסכנת הכחדה", אך IUCN ארגון שוניה הסיוג ל"פגיע", לאחר החלטתה של תוכנית שבה הוחזרו ראמים לבנים לטבע, 2011 בעקבותיה חיים כיוון בטבע כ-1,000 פרטים.

Discus.co.il ©